

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Winkler - Galicka

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: apl. radc. Dariusz Mrozek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r.

sprawy skazanego **K. O.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 8 lutego 2017 r. sygn. akt II K 23/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 101,76 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Okręgowego.
3. Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Dariusz Śliwiński Małgorzata Winkler – Galicka Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

Zakład Karny w C. w dniu 02 stycznia 2017 r. (data wpływu pisma do Sądu Rejonowego w Pile – k. 2) poinformował, iż zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego wobec skazanego **K. O.**. Do pisma została dołączona informacja o pobytach i orzeczeniach związanych z osobą K. O..

Sąd Rejonowy w Pile, w dniu 08 lutego 2017 r., w postępowaniu o sygn. II K 23/17, wydał wyrok łączny w sprawie skazanego, gdzie stwierdził, że **K. O.** został skazany następującymi wyrokami:

- I. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 29 września 2016 r. w sprawie **II K 675/16** za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk popełnione w okresie od 19 kwietnia 2016 r. do 1 maja 2016 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- II. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie **II K 791/16** za:
  - a) ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełnionych w okresie od dnia 29 lipca 2016 r. do dnia 5 sierpnia 2016 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w okresie od 5 do 7 czerwca 2016 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

orzeczone kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 24 stycznia 2017 r. w sprawie **II K 1042/16** za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w dniu 15 listopada 2016 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o tak poczynione ustalenia Sąd Rejonowy orzekł w sposób następujący:

- w pkt 1 na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 85a kk i art. 86 § 1 kk oraz art. 568a § 1 pkt 2 kpk połączył kary pozbawienia wolności z wyroków wskazanych w punktach I – III i orzekł karę łączną **3 lat pozbawienia wolności**;

- w pkt 2 na podstawie art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie umorzył;

- w pkt 3 określenie początku i końca odbywania przez skazanego kary łącznej pozbawienia wolności pozostawiono administracji zakładu karnego;

- w pkt 4 na podstawie § 4 ust. 1 – 3 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 120 zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

- w pkt 5 na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca na korzyść skazanego w zakresie wymiaru kary łącznej. Zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, podnosząc, że postawa skazanego w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym wskazuje na możliwość łagodniejszego potraktowania jego osoby w zakresie wymierzonej kary łącznej.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z kary 3 lat pozbawienia wolności do kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedstawiając powody rozstrzygnięcia, wskazać na wstępie trzeba, że przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe było w pełni prawidłowe. Stwierdzono tak albowiem ujawniony na etapie rozpoznawczym materiał dowodowy został poddany rzetelnej analizie. Nie budziło zatem wątpliwości, że sytuacja K. O., a w tym przede wszystkim jego dotychczasowa karalność, została rozpoznana zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie wzbudziły również zastrzeżeń wnioski Sądu I instancji co do istnienia w sprawie realnego zbiegu przestępstw, a w konsekwencji, możliwości orzeczenia kary łącznej. Żadnych wątpliwości nie wywołało także ustalenie, że konieczne było zastosowanie przepisów prawa materialnego o karze łącznej, obowiązujących po nowelizacji kodeksu karnego, tj. od dnia 1 lipca 2015 r.

W opinii Sądu odwoławczego argumentacja przedstawiona przez apelującego nie potwierdziła zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru,

ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRn 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).

Przykładając powyższe do okoliczności kontrolowanego przypadku, a ponadto uwzględniając specyfikę orzekania co do kar łącznych, Sąd II instancji rozważył prawidłowość rozstrzygnięcia podjętego w zaskarżonym wyroku i zbadał je pod kątem współmierności.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, odnosząc się do uwag apelującego, że żaden przepis prawa nie nakazuje sądowi by wymierzając kary łączną dawał prymat zasadzie absorpcji. To jest tej zasadzie, która nakazuje ukształtować karę łączną na poziomie zbliżonym do wysokości najwyższej spośród kar jednostkowych, a która to kara pochłaniałaby pozostałe kary jednostkowe. Wprost przeciwnie, art. 569 § 1 kpk odsyła do przepisów materialnych dotyczących wymierzania kary łącznej, które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 20 lat (to obecnie górna granica kary łącznej pozbawienia wolności z art. 86 § 1 kk – dop. SO), z wyjątkami określonymi w art. 88 kk. Stwierdzić wręcz należy, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie trzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Białymstoku z 21.12.2015 r., sygn.. II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

Podkreślenia natomiast wymaga, iż wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami. Nie służy to ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Celem kary łącznej, również po wspomnianej wyżej nowelizacji ustawy karnej, która weszła w życie dnia 1 lipca 2015 r., jest zapobieganie sytuacji, w której skazany pociągany do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z popełnionych przestępstw, pozostających w zbiegu realnym, znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary, niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu (por. wyrok SA w Krakowie z 27 marca 2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013/6/82)

Apelujący chcąc przekonać do istotnej dysproporcji między karą orzeczoną, a tą, którą należałoby wymierzyć skazanemu zwracał uwagę na pozytywną zmianę postawy życiowej skazanego, co potwierdzać ma jego zachowanie w zakładzie karnym. obrońca skazanego podniósł, że K. O. zrozumiał swoje dotychczasowe błędy życiowe. W trakcie odbywania kary w zakładzie karnym sumiennie wykonuje nałożone na niego obowiązki. Po uzyskaniu wolności ma zamiar ułożyć sobie życie na nowo, w szczególności znaleźć pracę i mieszkanie.

Odnosząc się do tych wskazań, zauważyć należy, że Sąd Rejonowy, bez wątplenia, wziął pod uwagę opinię o skazanym wystawioną przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w C. (k. 27v). Opinię, z której wypływał wniosek o umiarkowanie dobrego zachowaniu podsądnego w warunkach izolacji penitencjarnej. Zdaniem Sądu Okręgowego opinia ta nie należała do kategorii opinii nadzwyczajnych, która wymagałaby szczególnego potraktowania. Nie mogła ona przez to zostać oceniona jako czynnik bezwzględnie nakazujący łagodne potraktowanie skazanego w toku wymiaru kary łącznej. Nie można też tracić z pola widzenia, że okoliczności osobopoznawcze odnoszące się do skazanego, nie mają pierwszorzędного znaczenia przy kształtowaniu takiej kary, a mogą natomiast być w znaczącym stopniu uwzględniane w postępowaniu wykonawczym, jak choćby przy ubieganiu się o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Na poparcie stanowiska o roli postawy skazanego w czasie odbywania kary izolacyjnej, w postępowaniu o wyrok łączny, warto odwołać się do jednej z tez zawartej w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 stycznia 2010 r., którą Sąd Okręgowy w pełni podziela: „opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym ma charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, na co wskazuje treść art. 571 § 1 kpk, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych oraz celowości kary. Znaczenie pierwszorzędne określają relacje podmiotowo-przedmiotowe zbiegających się przestępstw.” (wyrok SA w Krakowie, sygn. II AKa 237/09, KZS 2010/2/46).

Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku łącznego dostrzegł, że pomiędzy przestępstwami, będącymi podstawą wyroków jednostkowych podlegających połączeniu wyrokiem łącznym, istnieje wysoka zbieżność rodzajowa (przestępstwa przeciwko mieniu z art. 278 § 1 kk oraz art. 279 § 1 kk) oraz bliski związek czasowy (około pół roku pomiędzy pierwszym, a ostatnim czynem), które niewątpliwie mają wpływ na wymiar kary łącznej. Sąd Okręgowy w pełni podziela to spostrzeżenie, jednakże zgadza się z Sądem Rejonowym, że związek ten choć bliski, nie uzasadniał zastosowania zasady absorpcji w większym zakresie. Zbieżność rodzajowa oraz związek czasowy między poszczególnymi przestępstwami były bliskie, jednakże nie upodabniały wszystkich czynów do jednego przestępstwa. Obrońca skazanego nie podnosił zarzutów związanych z błędnym ustaleniem związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, jednakże Sąd Okręgowy odnosząc się do zarzutu niewspółmierności wymierzonej kary odniósł się także do w pełni słusznych i uzasadnionych ustaleń Sądu niższej instancji w zakresie tego związku, aby podkreślić prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w odniesieniu do wszystkich kwestii mających wpływ na wymiar kary łącznej.

Sąd Okręgowy uważa też, że istotnie należy zaakcentować fakt, iż celem kary łącznej nie jest premiowanie osoby wielokrotnie łamiącej porządek prawny lecz zapewnienie racjonalnego stosowania kar i środków karnych przez likwidację w postępowaniu wykonawczym ich swoistej, wynikającej z kilkakrotnych skazań, konkurencji. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa jest zaś okolicznością, przemawiającą za orzekaniem kary łącznej surowszej. Ta okoliczność wskazuje bowiem na posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało wcale jednorazowego, przypadkowego charakteru, ale stało się wręcz sposobem na życie (por. wyrok SA w Białymstoku z 6 listopada 2012 r., II AKo 129/12, LEX nr 1236007).

Jak wynika z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, K. O. jest wielokrotnym sprawcą przestępstw (vide KRK k. 10-11). Jego postępowanie cechuje zatem wyraźna powtarzalność aspołecznych zachowań. Z analizy karty karnej skazanego wynika, że przede wszystkim „wyspecjalizował” się w dokonywaniu przestępstw kradzieży oraz kradzieży z włamaniem, choć w przeszłości dopuszczał się też innych rodzajowo czynów, tj. umyślnych występów przeciwko zdrowiu publicznemu, z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wszystko to pociągało za sobą wnioski o potrzebie umniejszenia wpływu reguły absorpcji na wymiar kary łącznej. Zwiększało natomiast nacisk na potrzebę uwzględnienia w znacznie większym stopniu zasady kumulacji.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji przy orzekaniu wobec skazanego kary łącznej prawidłowo zastosował zasadę asperacji (czyli częściowej absorpcji i częściowej kumulacji). W sytuacji, gdzie suma wymierzonych kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny (łącznie sześć przestępstw) objęte węzłem wyroku łącznego wynosiła 3 lata i 7 miesięcy pozbawienia wolności, a najwyższa z kar podlegających łączeniu to 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności (wymiar kary łącznej ze sprawy o sygn. II K 791/16), Sąd zasadnie wymierzył jako łączną 3 lata pozbawienia wolności. W przypadku tego skazanego nie ujawniły się przeciwko okoliczności, które wymagałyby w większym rozmiarze uwzględnienia zasady absorpcji. I to w stopniu znaczącym, gdyż dysproporcja między karą wymierzoną, a tą którą można byłoby określić mianem wzorcowej, jak wyżej podkreślano, musi być rażąca.

Uznać również należało, że łagodzeniu orzeczonej kary łącznej sprzeciwiały się względy prewencji ogólnej. Wobec skazanego orzeczono dotąd kary aż siedmioma wyrokami za przestępstwa umyślne, odbywał on też wielokrotnie kary o charakterze izolacyjnym. Wszystko to świadczy o tym, że skazany lekceważył normy porządku prawnego i przejawia wyraźną demoralizację.

Sąd Okręgowy jest też zdania, że Sąd niższej instancji prawidłowo wywiązał się ze swego obowiązku badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść podsądnego. Stosownie do art. 85a kk wziął bowiem pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że proponowany w apelacji wymiar kary łącznej przy uwzględnieniu w większym zakresie zasady absorpcji nie byłby właściwą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Skutkowałby nieuzasadnionym obniżeniem kary łącznej, a w konsekwencji spowodował, że sprawca nie poniósłby należytej odpowiedzialności za

swe czyny. W odczuciu społecznym zaniżona kara mogłaby też rodzić przeświadczenie o pobłażliwym traktowaniu wielokrotnego sprawcy przestępstw.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, o czym orzekł w punkcie 1.

W punkcie 2 wyroku, na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 i § 3 kpk Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 101,76 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Okręgowego na rozprawę apelacyjną.

Obrońca skazanego wnosił o przyznanie mu łącznej kwoty 217,94 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu na termin rozprawy apelacyjnej, która to kwota stanowi iloczyn ilości kilometrów w obie strony (212 km) i stawki 0,8358 zł za 1 km. Ponadto obrońca skazanego w przedłożonym Sądowi Okręgowemu rozliczeniu tych kosztów doliczył do powyższej kwoty podatek VAT 23 %. Obrońca zadeklarował, że na rozprawę apelacyjną dojechał samochodem o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³. Wniosek obrońcy w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zasługiwał tylko na częściowe uwzględnienie odnośnie zwrotu kosztów dojazdu.

Nie ulega wątpliwości, że koszty dojazdu obrońcy skazanego do Sądu Okręgowego na rozprawę apelacyjną z siedziby jego kancelarii w obie strony stanowią niezbędne i udokumentowane wydatki w rozumieniu § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714). Koszty te są niezależne od opłaty przysługującej obrońcy z urzędu w wysokości określonej przepisami rozporządzenia. W związku z tym, że brak jest uregulowania prawnego, które określałoby zwrot kosztów podróży dla obrońcy, sąd stosuje w tym zakresie przepisy zwrotu takich wydatków dla świadka (art. 618a § 1 kpk). Zgodnie z treścią § 2 art. 618a kpk górną granicę należności z tytułu dojazdu stanowi zaś wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Zgodnie z § 3 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 167) na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży krajowej lub podróży zagranicznej samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1414 ze zm.). Stawka ta została określona w § 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. nr 27, poz. 271 ze zm.).

Natomiast w tutejszym Sądzie Okręgowym funkcjonują akty wewnętrzne, tj. zarządzenie nr 433/2013 Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu i zarządzenie nr 35/2013 Dyrektora Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 roku w sprawie zwrotu kosztów przejazdu samochodem prywatnym w podróży świadka i innych osób uprawnionych z tytułu stawiennictwa w sądzie oraz określenie wysokości stawki za 1 kilometr przebiegu, zgodnie z którymi stawka za 1 km przebiegu samochodu osobowego używanego przez świadka lub inną osobę uprawnioną w podróży na wezwanie sądu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,48 zł. To zgodnie z powyższą regulacją, a nie przyjmując maksymalną stawkę, Sąd Okręgowy dokonał zatem obliczenia należności przysługującej obrońcy skazanego za dojazd na rozprawę apelacyjną do Sądu Okręgowego w Poznaniu z siedziby jego kancelarii mieszczącej się w P., w obie strony, jako iloczyn ilości przejechanych kilometrów (212 km) oraz stawki za 1 km (0,48 zł) i otrzymał kwotę 101,76 zł. Sąd odwoławczy nie podwyższył przedmiotowej kwoty o wysokość stawki podatku od towarów i usług, gdyż zgodnie § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016r. poz. 1714) jedynie opłata należna obrońcy z urzędu podlega podwyższeniu o stawkę podatku od towarów i usług. W konsekwencji nie było podstaw prawnych do dokonania podwyższenia kwoty zwrotu wydatków za dojazd na rozprawę apelacyjną o stawkę podatku od towarów i usług.

W punkcie 3 wyroku orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, iż nie będzie on w stanie ich ponieść. Nie ma on bowiem znaczącego majątku, a obecnie odbywa kolejne kary pozbawienia wolności. Za zwolnieniem skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze przemawiała zatem jego trudna sytuacja materialna.

Dariusz Śliwiński Małgorzata Winkler - Galicka Hanna Bartkowiak